

CHƯƠNG MƯỜI BỐN

THƯƠNG BẠN CƯỜI VỢ KHẨN

Suốt khoảng hành trình dài dằng dặc Trường Hân buồn bực khôn nguôi vì câu chuyện nàng Giáng Hương.

Từ giây phút đầu khi Hoàng Giáp hứa gả con, Trường Hân có linh cảm rằng nàng ấy với nghĩa đệ phải có tình với nhau, vì họ quen biết từ lâu. Chàng đã tiên liệu điều đó, song lại yếu lòng sợ phật ý Hoàng Giáp, không dám chối từ đề nghị hôn nhân, để gây nên tình trạng khó xử vừa qua.

Chàng thương quý Quốc Anh nên nghe lòng khốn khổ và tự trách mình đã làm trở ngại cuộc nhân duyên của nghĩa đệ.

Chàng sợ Hoàng Giáp quyết giữ lời hứa, buộc Giáng Hương phải kết hôn với chàng. Chàng sợ Quốc Anh chối từ tình yêu của Giáng Hương để nhường nàng cho chàng. Bởi chàng còn lạ gì tâm tánh cao thượng của nghĩa đệ ?

Từ mười mấy năm qua, anh em kết nghĩa với nhau, tình thân ái còn hơn ruột thịt. Bỗng dưng vì chuyện lương duyên mà gây khổ cho nhau !

Càng nghĩ, Trường Hân càng nghe lương tâm dày vò cắn

rút, đâm oán giận mình !

Trọn đêm đó chàng với ngựa đi không ngừng, tâm trí nặng trĩu buồn khổ...Chàng suy nghĩ mãi, vẫn không biết làm cách nào để Quốc Anh chịu thành hôn với Hoàng tiểu thư mà không e ngại thối mắc vì chàng.

Chỉ có một cách duy nhất là chàng phải cưới vợ. Chàng cưới vợ, tất nghĩa đệ chàng không có cơ nhường người yêu.

Nghĩ đến lấy vợ, Trường Hân nghe lòng dâng lên một nỗi thê lương. Đã 38 tuổi đời, chưa hề nghĩ đến hôn nhân, bỗng dưng hôm nay ùng ùng đi kiếm vợ gấp. Mà lấy ai ? Tìm đâu ra người mai mối ?

Hơn mười năm qua chàng sống mai danh ẩn tích trong rừng núi, thiên hạ còn không biết chàng sống chết ra sao. Làm gì có người còn nhớ đến chàng mà chịu gả con ?

Vả lại, chàng đã tự hứa hiến cuộc đời cho tổ quốc, kẻ thù của dân tộc còn ngồi ngất ngưỡng trên ngai, dân lành còn điêu linh khốn khổ, thì đâu phải lúc để chàng đi kiếm vợ gấp ? Cục chẳng đã bị ép buộc như trường hợp Hoàng Giáp đã buộc chàng, chàng phải nhận lời. Chớ giờ đây đâu có ai ép buộc gả con cho chàng, mà chàng phải cưới vợ ?

Nhưng thương bạn thì phải cưới vợ ! Cưới vợ mới có thể giải quyết tình trạng khó xử của cả hai. Như thế chàng mới bình tâm mà lo việc đại sự quốc gia.

Vậy điều tiên quyết là « kiếm vợ » ! Bỗng dưng Trường Hân thấy môi miệng mình vừa cay vừa đắng !

Chàng đến làng Tư Vũ để lấy đò qua sông, trời đã bắt đầu sáng. Ánh dương quang tỏa rực trên đỉnh núi Ba Vì...

Giang san của chàng đã hiện ra trước mắt, song chuyến này trở về nhà chàng nghe cõi lòng náo nê ngao ngán.

Bất thần chàng vụt nhớ trong nhà mình còn chứa cô khách « kỳ quái Trần Minh Nguyệt ». Nhớ đến nàng này trong lòng Trường Hân nửa phần bực bội, nửa phần êm dịu.

Chàng tự hỏi : « Khi ta trở về Mật khu, nàng ấy còn chơi trò « cút bắt » nữa không ? Ít hôm nữa Lê và Phan tiên sinh trở lại Mật Khu, rồi đến Quốc Anh, thì phòng trống còn đâu mà chứa cô ta ?

Trong lòng đang khốn khổ vụ Hoàng Giáp đề hôn, giờ lại nghĩ đến vụ nan giải này, khiến Trường Hân bực tức phóng ngựa như bay... Nhưng thay vì chàng đi về phía núi Ba Vì, chàng lại cho ngựa chạy qua ngõ Gia Lâm. Mục đích của chàng là sẽ đến Đông Triều tìm Trần Nguyệt Hồ báo tin về nàng Minh Nguyệt, để ông ta tới gấp Mật Khu mà đón con gái.

Đến trưa chàng dừng chân nơi quán nước bên đường ăn uống, bỗng nhớ đến hai buổi cơm ngon do cô gái kỳ quái kia nấu, lòng se lại. Tự nghĩ :

« Nàng ta đã nói rõ lý do không chịu trở về với cha mẹ, mình đã biết mà còn làm trái ý nàng, nhờ nàng uất hận uyên sinh thì lỗi của mình to lớn lắm ».

Chàng lại nghĩ :

« Nàng ta cũng thuộc loại gái khí khái đó chứ ? Thà chịu tù

tội chớ nhất định không hầu hạ tên gian thần cướp ngôi Vua. Gái như nàng dâu thuộc loại nhi nữ thường tình ? Huống chi nay nàng quyết lòng thà chết, chớ không muốn trở về gia cư gặp lại cha mẹ, chỉ vì tự cho kiếp sống thừa của một cung nữ là nhục nhã tởm tòng. Tại sao nàng có ý nghĩ lạ lùng như vậy ? »

Trong phút chốc Trường Hân cảm thấy kính phục nàng này. Chàng bỗng nhớ đến bàn tay huyền diệu của nàng đã biến hoá các món ăn tầm thường nhà chàng thành cao lương mỹ vị. Rồi cũng bàn tay đó sắp xếp ngăn nếp gian phòng của chàng...

Lần đầu tiên trong đời Trường Hân nghe lòng xao xuyến khi nghĩ về một người con gái... Bỗng dưng chàng nghĩ :

« Nàng không chịu trở về với cha mẹ, thôi ta cưới quách nàng làm vợ cho yên phận nàng, mà cũng yên phận ta ! Như thế nghĩa đệ và Hoàng tiều thư không còn gì e ngại nữa mà không tiến tới hôn nhân !

Đã tìm được lối thoát, Trường Hân nghe lòng êm dịu, cho ngựa đi thong thả lại...

Chiều hôm sau chàng đến tư gia của Trần Nguyệt Hồ.

Vì từ hơn năm qua Trần Nguyệt Hồ công khai chống triều đình, nên vùng này trở thành vùng bất an. (Chủ trương của nhóm Phục Quốc là mỗi người chiếm cứ một vùng, gây nổi dậy khắp nơi, khiến quân Hồ phải phân chia lực lượng phòng vệ, quân lực sẽ kém đi.)

Cũng may mà chàng có mặt hiệu khắc trên gươm nên qua được các trạm kiểm soát của quân binh Trần Nguyệt Hồ. Bốn chữ « Mài Gươm Phục Quốc » trên gươm chàng quả tiện dụng

trong lúc này, vì đi đến đâu chàng cũng không cần xưng danh.

Khi tên binh đưa Trường Hân vào nhà Trần Nguyệt Hồ thì trời đã chạng vạng tối. Vì chàng không nói họ tên, nên bọn gia nhân để chàng ngồi ở nhà ngoài.

Một lúc sau Trần Nguyệt Hồ mới thủng thảng đi ra, chợt nhìn thấy Trường Hân thì kinh hãi kêu lên :

- Trời ơi ! Nguyễn tướng công mà chúng nó không nói rõ để tôi kịp ra đón. Xin tướng công tha lỗi cho tôi.

Trường Hân mỉm cười :

- Lỗi của tôi đường đột tới viếng mà không nói rõ họ tên.

Rồi chàng không đợi Trần Nguyệt Hồ hỏi lý do chàng đến, chàng vô đề thảng :

- Mục đích tôi đến gặp Trần anh hùng là để xin cầu hôn với Trần tiểu thư.

Vì bản tánh chàng là con nhà võ, không thích nói vòng vo. Chàng lại quên, không tường thuật vụ đã cứu nàng Minh Nguyệt. Nên khi Trần Nguyệt Hồ nghe chàng nói đến cầu hôn con gái ông, ông vô cùng sửng sốt.

Ông đưa mắt nhìn Trường Hân trân trời, trong lòng hết sức hoang mang, không hiểu chàng có điên loạn hay không ?

Thời bấy giờ trai muốn đi hỏi vợ phải nhờ mai mối dạm lời trước. Có đâu chú rể ùng ùng vào nhà đàn gái đòi cưới ?

Huống chi có lần ông kể Trường Hân biết con gái ông đã bị tiến cung. Vợ ông cũng vì chuyện đó mà đau ốm triền miên. Ông

cũng đâu còn đũa con nào khác ?

Ông ngậy người nhìn Trường Hân một lúc, thấy chàng vẫn bình tĩnh ngồi chờ ông trả lời... Ông luống cuống không biết tỏ thái độ ra sao ? Cũng vì lâu nay ông vốn quý trọng vị anh hùng họ Nguyễn, nên không dám tỏ vẻ bất bình hay nói lời phật ý.

Ông trân tĩnh nói :

- Chắc Nguyễn tướng công cũng rõ là tôi chỉ có một đứa con gái duy nhất đã bị nạp vào cung từ 7 năm qua...

Trường Hân ôn tồn ngắt lời :

- Chính tôi muốn cầu hôn nàng Trần Minh Nguyệt ấy.

Thêm một lần nữa Trần Nguyệt Hồ tưởng chàng điên. Bởi con gái ông đang là cung nữ, chưa biết sống chết ra sao, làm sao ông có thể gả cô ta cho chàng được ?

Cũng may Trường Hân sức nhớ là mình quên tường thuật việc đã cứu nàng Minh Nguyệt, nên vội vàng vắn tắt :

- Tôi xin lỗi quên kể cho Trần anh hùng rõ : Nguyên ngày rằm vừa qua tôi cùng toán quân Phục Quốc tấn công đoàn xe tải lương của triều Hồ, vô tình giải thoát hai chiếc tù xa. Một tù nhân là Hoàng lão thượng thư và người thứ hai là Trần tiểu thư.

Tôi đã đưa cả hai vào Mật khu trú tạm, định sau đó cho người đưa tiểu thư về Đông Triều. Nhưng nàng khăng khăng từ chối, viện lẽ : « Tám thân cung nữ nhục nhã, không xứng đáng gặp lại mẹ cha ». Tôi không còn cách gì khác là đến đây xin phép Trần anh hùng và Trần phu nhân được cưới nàng làm vợ, để nàng có thể ở lại nhà tôi mà không mang tiếng thị phi.

Câu chuyện của Trường Hân thuật lại làm Trần Nguyệt Hồ sững sốt, nước mắt chan hoà... Ông bỏ khách đứng đó, chạy vào buồng trong. Một chốc sau ông trở ra với người đàn bà xanh xao ốm yếu. Cả hai vụt quỳ trước mặt Trường Hân nói bằng giọng khích động :

- Vợ chồng chúng tôi vô cùng cảm tạ ơn đức cao dày của Nguyễn tướng công đã giải thoát cho tiện nhi khỏi vòng tù tội của bọn Hồ, còn cứu vớt cuộc đời thừa của nó. Chúng tôi chỉ biết lạy tạ ngài để tỏ lòng biết ơn.

Nói rồi cả hai cùng lạy. Trường Hân cũng lynch quỳnh quỳ xuống lạy trả lễ và nói :

- Nếu hai vị thuận tình thì là nhạc phụ và nhạc mẫu của tôi. Xin hãy coi tôi vào hàng con cái.

Trần phu nhân vì đang đau bệnh, được tin con quá đột ngột, nên nổi vui mừng làm bà ngất đi. Trần nguyệt Hồ hốt hoảng bồng vợ vào nhà trong, rồi tất tả trở ra hỏi thêm tin tức con gái, cũng hỏi thăm về hoàn cảnh của Hoàng Giáp.

Trường Hân tường thuật rõ ràng mọi sự... Dĩ nhiên chàng giấu nhẹm câu chuyện Hoàng Giáp hứa gả con và nỗi khổ lòng giữa chàng với Trần Quốc Anh về nàng Giáng Hương.

Tối hôm đó chàng nghỉ đêm tại gia trang của Trần Nguyệt Hồ. Nhạc gia và con rể tương lai lại bàn về quốc sự.

Trần nguyệt Hồ bồng thờ dài nói :

- Từ khi bọn Hồ nắm quyền cai trị trong nước bất an, dân tình khốn khổ, mà quân nhà Minh bên Tàu cũng dòm ngó đất An

Nam. Tôi sợ nay mai nước ta sẽ rơi vào tay ngoại bang.

Trường Hân ngậm ngùi :

- Bôn phận chúng ta là vóc lòng hy sinh vì nước. Ở hoàn cảnh nào nếu mọi người dân đồng lòng bảo vệ quê hương, thì dù cho triều Hồ hay binh cuồng tướng bạo nhà Minh, chúng ta cũng giữ được non sông gấm vóc.

Sáng hôm sau Trường Hân dậy sớm, sửa soạn giã từ gia chủ trở về mật khu. Trần Nguyệt Hồ trao cho chàng một phong thư viết cho nàng Minh Nguyệt. Trong thư đại khái cho con gái biết : « Nguyễn Trường Hân đích thân đến nhà đề hôn và cha mẹ đã thuận ý cho phép cả hai được thành hôn ở Mật Khu mà không cần sự hiện diện của song thân ».

Trước khi lên ngựa Trường Hân quỳ lạy Trần Nguyệt Hồ và Trần phu nhân, vừa nói :

- Từ đây người là nhạc gia và nhạc mẫu của tôi. Xin cho tôi được lạy giã từ.

Trần Nguyệt Hồ và Trần phu nhân lynch quýnh đờ chàng đứng lên, bảo :

- Hiền tể đừng nên quá câu nệ lễ giáo như vậy. Chúng ta nay là người nhà, thì nên lấy tình thân thiết mà đối đãi nhau. Huống chi hiền tể là ân nhân của ta.

Trường Hân được Trần Nguyệt Hồ đưa theo một đoạn đường. Cả hai chia tay trong niềm quyến luyến.

Đến chiều chàng về đến nhà, bất chợt gặp nàng Minh Nguyệt đang thơ thẩn một mình trước tiểu kiều. Sợ nàng trông

thấy chàng lại lẩn trốn, nên chàng vội vàng lên tiếng từ xa :

- Trần tiểu thư, có người gửi thơ này cho tiểu thư.

Cô gái tỏ vẻ ngạc nhiên vì không rõ thơ của ai ? Trường Hân đến gần trao thơ, miệng chum chím cười, nói nhỏ :

- Nàng có thể làm thức ăn thịnh soạn tôi nay không ? Tôi cần tổ chức một bữa tiệc nhỏ để mời một người...

Minh Nguyệt ngỡ chàng dẫn khách về nên vội vàng rút lui vào nhà bếp. Trường Hân vào nhà bảo nhỏ lão Quí và Nghiêm Nghiêm lập cho chàng một bàn thờ ở ngoài trời và cho gọi Đoàn Trí đến gấp.

Chàng tắm rửa, thay đổi quần áo từ trong phòng bước ra đã thấy cao lương mỹ vị bày sẵn trên bàn. Sợ cô gái lại bỏ đi, Trường Hân dặn Nghiêm Nghiêm đứng chờ nơi đầu tiểu kiều, khi thấy nàng Minh Nguyệt muốn rời khỏi nhà thì chặn lại nói rằng : « Tướng công đang chờ Tiểu thư để làm lễ. Xin tiểu thư đọc bức thơ Tướng công giao khi này, tất sẽ hiểu ».

Quả đúng như dự đoán của Trường Hân ! Nàng Minh Nguyệt sau khi hoàn tất các món ăn định lánh mặt ra vườn trúc, vì nàng không muốn làm phiền chủ nhân.

Bị Nghiêm Nghiêm chặn lối nói lời kỳ lạ, Minh Nguyệt châu mày không hiểu. Nghe nhắc đọc thơ, nàng mới sực nhớ lá thơ Trường Hân giao, chẳng rõ là của ai ? Nàng lo làm cơm gấp, chưa kịp đọc thơ. Bây giờ mở thơ ra, nàng nhìn thấy tuồng chữ của phụ thân, lòng xúc động bồi hồi, tay run run ...

Mấy hàng chữ của cha làm Minh Nguyệt choáng váng đứng

không vững, suýt ngã.

Nghiêm Nghiêm hốt hoảng chụp lại, kêu lên :

- Tiểu thư ! Tiểu thư sao vậy ?

Trường Hân trong nhà nhanh chân bước ra, dìu nàng đi và nhỏ nhẹ nói :

- Cha mẹ đã cho phép chúng ta thành hôn. Nếu nàng không chê tôi là hạng võ biên, xin hãy cùng tôi làm lễ tơ hồng. Bàn thờ gia nhân đã bày sẵn cả rồi. Tiệc cưới của chúng ta có vợ chồng lão Quý, con gái lão, Nghiêm Nghiêm và Đoàn Trí, cận tướng của tôi chứng giám.

Minh Nguyệt nước mắt rờn rờn, đi theo Trường Hân mà tưởng chừng như mình đang sống trong mộng. Hạnh phúc đến quá bất chợt khiến nàng bàng hoàng không tin là thật, người như ngây như dại...

Trong nhà ai nấy đều sững sốt, không hiểu vì sao Trường Hân đưa Hoàng Giáp qua Trần gia trang vừa trở về nhà đã vội vàng cưới vợ ?

Mọi người đều thắc mắc và cho là điều quái lạ. Đoàn Trí tới sau thấy chủ tướng mình đang quỳ làm lễ trước bàn thờ với tiểu thư họ Trần thì ngơ ngác không hiểu việc gì xảy ra ?

Nghiêm Nghiêm chúm chím cười, rỉ nhỏ vào tai Đoàn Trí :

- Nguyễn tướng công và Trần tiểu thư đang làm lễ tơ hồng. Đêm nay chúng ta dự tiệc cưới của người đấy !

Câu nói của Nghiêm Nghiêm khiến Đoàn Trí kinh hãi,

miệng há hốc ra...

Trường Hân làm lễ xong, liếc nhìn đám gia nhân thuộc hạ của mình ai nấy đều ngơ ngác lạ lùng, thì tức cười trong bụng...Chàng toan giải thích vài lời với họ, song tự nhủ :

« Ta còn không hiểu ta đang làm gì, các người hiểu ta sao nổi ? ».

Nghĩ như thế chàng bật cười lớn, rồi mời mọi người vào tiệc. Bữa nay chủ tớ cùng ngồi ăn chung một bàn, cười nói vui vẻ. Chỉ riêng cô dâu thì cứ giọt vắn giọt dài...không ngừng đổ lệ !

Trường Hân biết đó là lệ hạnh phúc, nên để mặc cho nàng khóc !

Tối đêm đó chàng sang phòng cô dâu để cùng nàng nâng rước hợp cẩn, thấy đôi mắt nàng vẫn còn ướt và đỏ hoe, Trường Hân dí dỏm chọc :

- Vì nàng sợ phải nấu cơm suốt đời cho tôi chẳng mà không ngưng đổ lệ ?

Minh Nguyệt vụt khóc to lên, tức tưởi nói :

- Vì sao chàng muốn cưới thiếp ? Vì thương hại thiếp chẳng ? Thiếp không muốn ai thương hại mình !

Nàng vừa nói vừa khóc tầm ta tầm tíc. Trường Hân ôm nàng bỗng đặt lên giường, thì thềm bên tai :

- Nàng không muốn ai thương hại mình, nhưng tôi muốn nàng thương hại tôi. Tôi thèm các món ăn của nàng. Tôi không

muôn mỗi đêm phải ra trại lính ngủ... Nàng thương hại tôi chứ ?

Minh Nguyệt nín khóc !

Thế rồi một đêm tình ái tuyệt vời giữa nàng cung nữ với vị anh hùng chiến khu...Trời đêm đó mưa gió bão bùng, ướt đầm cả một vùng rừng núi.

Sáng hôm sau chàng dậy trễ, mưa bão đã dứt. Bầu trời thật quang đãng. Nắng chan hòa trải trên cỏ trên cây, lấp lánh xuống mặt hồ như ánh ngân hà...Núi rừng hôm nay tươi sáng lạ thường !

Trường Hân ngồi nơi chiếc bàn nhỏ trước lan can lấy bút đề thơ gửi cho hai người. Một thư cho Quốc Anh :

Hiền đệ,

Cùng một lượt với ngày giải thoát Hoàng thượng thư, anh có giải thoát một người con gái là ái nữ của Trần Nguyệt Hồ.

Vì một lý do nàng không muốn về đoàn tụ với cha mẹ, mà anh cũng không thể đuổi nàng khỏi Mật Khu, nên anh đã cưới nàng làm vợ.

Nay anh báo tin mừng cho hiền đệ rõ, hiền đệ có một tầu tầu nấu cơm rất ngon. Anh mong hiền đệ sớm cho anh một cô em dâu. Hẹn ngày gặp lại.

Thân ái : Nguyễn Trường Hân.

Và một thư gửi Hoàng Giáp :

Kính lão thượng thư,

Cùng một lần giải thoát Hoàng thượng thư khỏi bọn Hồ, văn sinh có giải cứu tiểu thư họ Trần mà Hoàng thượng thư có biết.

*Vì lý do nàng không muốn về sinh sống với mẹ cha, vãn sinh nghĩ :
« Cứu người phải cứu cho trót », nên vãn sinh đã cưới nàng làm vợ.
Thiết tướng Hoàng thượng thư cũng thấu rõ hoàn cảnh của nàng và ủng
hộ việc làm của vãn sinh.*

*Còn việc nhân duyên của Hoàng tiểu thư thì chỉ nghĩa đệ của vãn
sinh, tức Quốc Anh, mới là người xứng đáng. Vãn sinh rất hoan hỉ nếu
nghĩa đệ kết hôn cùng Hoàng tiểu thư một ngày gần đây.*

Kính chúc Ngài vạn thọ để lèo lái con thuyền cứu quốc.

Kính bái : Nguyễn Trường Hân.

Trường Hân gấp hai bức thư lại và thở một hơi dài nhẹ
nhỏm !

* * *